

DEVÁTÝ
SPOLEK
LEIGH
BARDUGO

AUTORKA BESTSELLERU ŠEST VRAN

FRAGMENT

Devátý spolek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo
Devátý spolek

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DEVÁTÝ SPOLEK

LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

Spolky Yaleovy univerzity skutečně existují a významní absolventi z řad jejich členů také, ale postavy a události popisované na těchto stranách jsou jen a jen výplodem tvůrčí fantazie. Pokud vím, nikdo nikdy nepoužil magii, aby zmanipuloval volby.

NINTH HOUSE. Copyright © 2019 by Leigh Bardugo.
Translation © Dana Chodilová, 2020
Cover image © Graphic Compressor / Shutterstock.com
Map and Endpaper art copyright © 2019 by Leigh Bardugo.
Designed by Donna Sinisgalli Noetzel
Map by Rhys Davies and WB
Endpaper Illustration by Travis DeMello

ISBN tištěné verze 978-80-253-4867-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4951-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-4952-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4953-3 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

*Pro Hedwig, Nimu, Em a Les –
za mnohou pomoc*

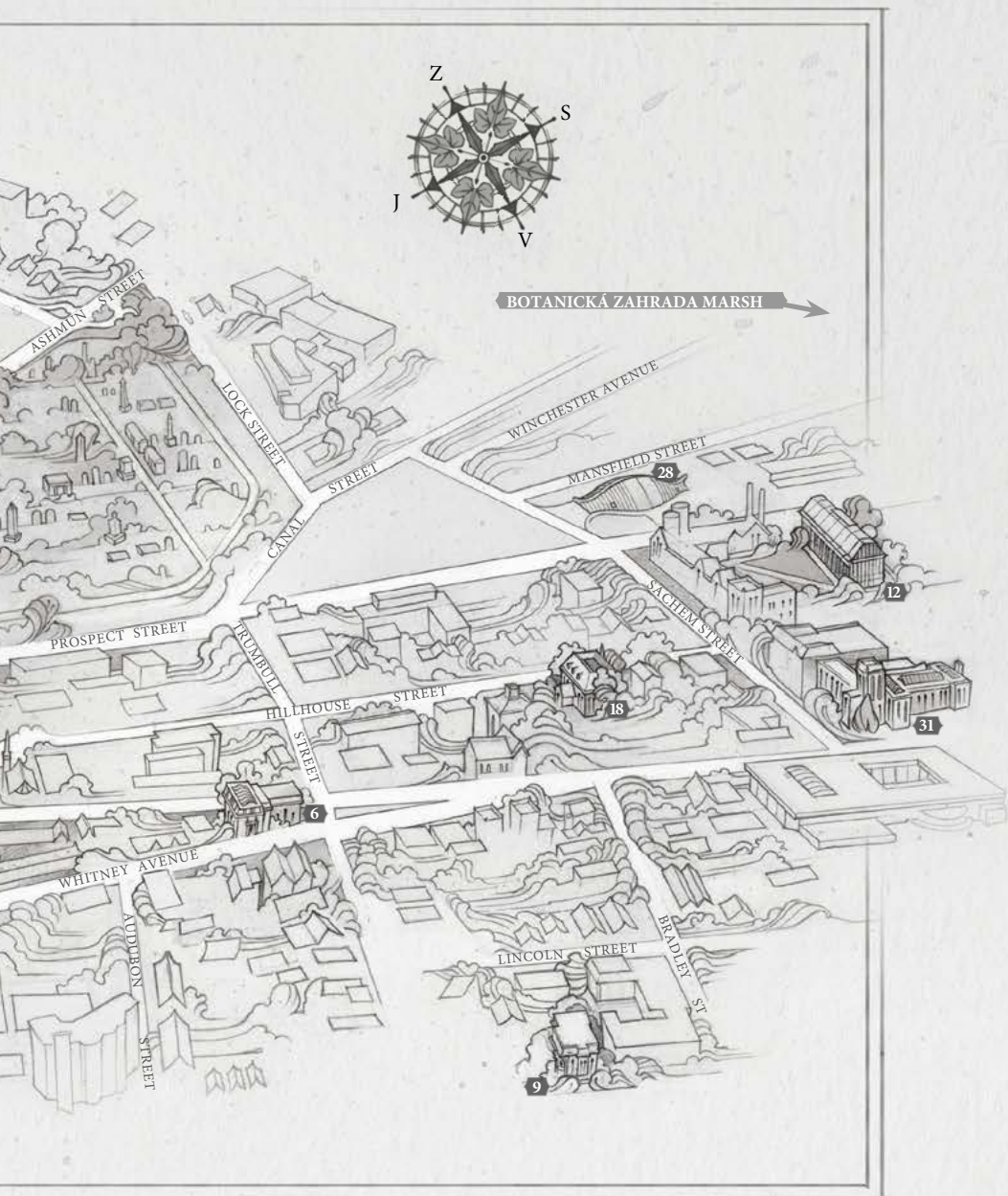
YALEOVA UNIVERZITA

NEW HAVEN, CONNECTICUT

1. LEBKA & KOSTI
2. KNIHA & HAD
3. SVITEK & KLÍČ
4. RUKOPIS
5. VLČÍ HLAVA
6. BERZELIUS
7. ST. ELMO
8. KOTEC
9. IL BASTONE

10. SHEFFIELD-STERLING
-STRATHCONA HALL
11. ROSENFELD HALL
12. LESNICKÁ ŠKOLA
13. BEINECKEOVA KNIHOVNA
14. COMMONS
15. KOLEJ VANDERBILT
16. LINSLEY-CHITTENDEN HALL
17. HARKNESS TOWER

- 18. REKTORŮV DŮM
- 19. DRAMAT
- 20. KOLEJ JONATHANA EDWARDSE
- 21. KOLEJ GRACE HOPPEROVÉ
- 22. DAVENPORTOVA KOLEJ
- 23. TĚLOCVIČNA PAYNEHO
WHITNEYE
- 24. HŘBITOV NA GROVE STREET
- 25. STERLINGOVA KNIHOVNA

- 26. PRÁVNICKÁ FAKULTA
- 27. KNIHOVNA PRÁVNICKÉ
FAKULTY
- 28. STADION INGALLS RINK
- 29. KLUB ELIHU
- 30. KLUB ELIZABETHAN
- 31. PEABODYHO MUZEUM
- 32. MÍSTO TAŘINY SMRTI

Ay una moza y una moza que nonse espanta de la muerte
porque tiene padre y madre y sus doge hermanos cazados.
Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado.
En medio de aquel cortijo havia un mansanale
que da mansanas de amores en vierno y en verano.
Adentro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada.
En cada gruta y gruta ay echado cadenado. . . .
El huerco que fue ligero se entró por el cadenado.

La Moza y El Huerco

Je jedna dívka a ta dívka se nebojí smrti,
Neboť má otce a matku
A dvanáct bratrů lovců,
Dům na tři patra a velký statek,
Uprostřed statku jabloň,
Co plodí jablka z ráje v zimě v létě.
Na statku je sedm jeskyní,
Každá z nich uzavřená...
Smrt jako světlo proklouzla dovnitř zámkem.

Smrt a dívka, balada sefardských židů

Prolog

Počátek jara

Než se Alex podařilo vyčistit krev z hřejivého vlněného kabátu, bylo už na něj moc teplo. Jaro nastupovalo zdráhavě, bledě modrá rána nenabírala sytou barvu, přecházela rovnou ve vlhká podmračená odpoledne a neústupný mráz lemoval silnici záplavami špinavých sněhových pusinek. Někdy v polovině března se však začaly trávníky mezi kamennými stezkami starého kampusu zbavovat sněhu, odhalovaly mokré tmavé chumáče rozčepýřené trávy a Alex trčela vmáčknutá na okenním sedátku v pokojích skrytých ve vrchním patře domu číslo 268 na York Street a četla *Doporučené požadavky na kandidáty Léthé.*

Slyšela tikání hodin na krbové římse, cinkání zvonku, jak se v obchodě s oděvy v přízemí střídali zákazníci. Tajným prostorem nahoře říkali členové Léthé láskyplně Kotec a komerční prostory pod nimi sloužily postupně jako obchod s obuví, výbavou do přírody a coby mini-mart Wawa s nepřetržitým provozem a přepážkou Taco Bell. Deníky Léthé z těch let přetékal stížnostmi na smrad ohříváných fazolí a smažené cibule pronikající ze zdola – až do roku 1995, kdy někdo Kotec a zadní schodiště

vedoucí do uličky očaroval. Od té doby voněly po aviváži a hřebíčku.

Alex tu brožuru spolku Léthé objevila někdy v oněch zamlžených týdnech po incidentu v sídle na Orange Street. Od té doby si jen jednou zkontrolovala e-maily na starém počítači v Kotci, spatřila dlouhou řadu zpráv od děkana Sandowa a zase se odhlásila. Nechala si vybit mobil, přednášky ignorovala, sledovala, jak na kloubnatých větvích vyrážejí listy, jako když si žena zkouší prsteny. Vyjedla spíže a ledničku – nejdřív luxusní sýry a balíčky uzeného lososa, pak konzervy fazolí a kompotovaných broskví z krabic označených PRO PŘÍPAD NOUZE. Když došly, začala si jídlo objednávat, všechno k tíži stále fungujícího Darlingtonova účtu. Cesty ze schodů a zase nahoru byly tak únavné, že musela odpočívat, než se pustila do oběda nebo večeře, a někdy se už ani neobtěžovala najíst, prostě usnula na okenním sedátku nebo na zemi vedle plastových sáčků a nádob ve fóliích. Nikdo se na ni nepřišel podívat. Nezbyl nikdo, kdo by to udělal.

Brožura byla špatně vytištěná, sepnutá svorkami, obálku tvořil černobílý obrázek Harkness Tower a pod ním slova *Jsme pastýři*. Pochybovala, že se zakladatelé spolku Léthé při vybírání hesla inspirovali Johnnym Cashem, ale pokaždé, když ta slova viděla, si vzpomněla na Vánoce, jak se válela na staré matraci v Lenově squatu ve Van Nuys, pokoj se s ní točil, na zemi vedle ní ležela napůl snědená plechovka brusinkové omáčky a Johnny Cash zpíval o pastýřích, kteří opustili svá stáda, jakmile na obloze vyšla nová hvězda. Vypravila si, jak se Len překulil, vjel jí rukou pod tričko a zamumlal jí do ucha: „To byli pastýři na hovno.“

Směrnice pro kandidáty spolku Léthé, naposledy aktualizované roku 1962, byly uvedeny ke konci brožury.

*Výrazné akademické úspěchy s důrazem na historii a chemii.
Jazykové nadání a zběhlost v latině a řečtině.
Pevné fyzické zdraví a hygienické návyky. Zdravá
životospráva vítána.
Vyrovnaná povaha se smyslem pro diskrétnost.
Zájem o tajemno není žádoucí, bývá to známka
„nezasvěcené“ povahy.
Nevítaná je přecitlivělost vůči projevům lidského těla.
MORS VINCIT OMNIA.*

Alex, která v latině zběhlá rozhodně nebyla, si to vyhledala: Smrt vítězí nad vším. Ale na okraj někdo přes *vincit* načmáral modrou průpiskou *irrumat*, takže se původní slovo málem nedalo přečíst.

Pod seznamem požadavků spolku Léthé byl dodatek: *Kritéria byla zmírněna ve dvou případech: Lowell Scott (bakalář, anglický jazyk, 1909) a Sinclair Bell Braverman (bez titulu, 1950), s různými výsledky.*

Na okraji stála další poznámka. Tentokrát poznala Darlingtonovy klikyháky, připomínající záznam z EKG: *Alex Sternová*. Pomyslela na černou krev, vsáklou do koberce starého Andersonova sídla. Pomyslela na děkana, na děsivě bílou kost trčící mu ze stehna, na pach divokých psů ve vzduchu.

Odložila hliníkovou nádobu se studeným falafelem z podniku Mamoun a otřela si ruce do erárních tepláků. Dokulhala do koupelny, otevřela lahvičku zolpidemu a položila si jeden pod jazyk. Strčila ruku pod kohoutek, dívala se, jak se jí voda lije na prsty, poslouchala pochmurný zvuk sání z výlevky. *Kritéria byla zmírněna ve dvou případech.*

Poprvé za několik týdnů se na sebe podívala do pocákaného zrcadla. Viděla v něm, jak si pohmožděná dívka zvedá bavlněné tílko s fleky od hnisu. Rána v boku byla hluboká, pokrytá černou krustou zaschlé krve. Kousanec zanechal viditelný oblouk, věděla, že se to bude hojit špatně, pokud se to vůbec zahojí. Změní to její tělo, její siluetu. *Mors irrumat omnia*. Smrt vyjebe s námi všemi.

Alex se zlehka dotkla konečky prstů horké rudé kůže kolem stop po zubech. Rána se zanítila. Pocítila něco jako starost, probudil se v ní pud sebezáchovy, ale představa, že by vzala telefon a zajela do studentského zdravotního střediska, že by podnikla ten řetězec vzájemně navazujících činů, na ni byla moc. Horké tlumené tepání v rozpalujícím se těle působilo skoro přátelsky. Možná má horečku a začíná blouznit.

Prohlížela si křivku žeber, modré žíly jako elektrické dráty pod blednoucími modřinami. Ze rtů jí visela rozpraskaná kůže. Pomyšlela na svoje jméno vepsané na okraji brožury – třetí případ.

„Výsledky byly rozhodně různé,“ promluvila a lekla se chraplavého chřestění vlastního hlasu. Zasmála se a výlevka jako by se zasmála s ní. Asi má vážně horečku.

V ostrém koupelnovém světle si stiskla ránu v boku, zabořila do ní prsty, stlačila kůži kolem stehů, až ji bolest přikryla jako plášť a nastoupila vítaná ztráta vědomí.

Tohle všechno se stalo na jaře. Ale potíže začaly jedné temné zimní noci, když umřela Tara Hutchinsonová a Alex si ještě pořád myslela, že jí to všechno projde.

Lebka a kosti, nejstarší ze spolků vlastníčích nemovitost, první z osmi spolků Závoje, založený roku 1832. Členové zvaní lebkouni se honosí větším počtem prezidentů, vydavatelů, kapitánů průmyslu a ministrů než kterýkoli jiný spolek (úplný výčet absolventů viz příloha C), a slovo „honosí“ je zde naprosto na místě. Lebkouni si uvědomují svůj vliv a očekávají od delegátů Léthé úctu. Měli by mít na paměti vlastní heslo: *Ať bohatí či chudí, ve smrti jsme si rovni*. Chovejte se k nim s taktem a diplomacií, jak žádá vaše funkce a spojení s Léthé, ale pamatujte, že naší povinností není podporovat samolibost těch nejlepších a nejbystřejších z Yale, ale stát mezi živými a mrtvými.

Ze Života Léthé: Procedury a protokoly devátého spolku

Lebkouni se považují za titány mezi nulama, což je protivný. Ale proč bych se měl bránit, když mají dost pitiva a hezký holky?

Deníky Léthé George Petita (*kolej Saybrook, absolvent '56*)

Zima

Alex pospíchala po zvláštní rozlehlé ploše Beineckeova náměstí, její boty dusaly po čtvercích hladkého betonu. Obří krychle budovy sbírek vzácných knih jako by se vznášela nad základy. Za dne její obložení zářilo jantarově jako naleštěný zlatý úl, připomínalo spíš chrám než knihovnu. V noci ta stavba vypadala prostě jako hrobka. Tato část kampusu se příliš nehodila ke zbytku Yale – žádný šedý kámen ani gotické oblouky, žádné menší domy z červených cihel, drze vyrůstající ze země, podle Darlingtona nikoli koloniální stavby, jen nápodobu. Vysvětlil jí, proč bylo Beineckeovo náměstí postaveno právě takhle, jak mělo zrcadlit a doplňovat architekturu tohoto koutu kampusu, ale jí to tu stejně připadalo jako z nějakého sci-fi filmu ze sedmdesátek, chyběli jen studenti v elastických trikotech nebo krátkých tunikách, kteří by pili cosi zvané Extrakt a živil se jídlem v tabletách. Dokonce i velká kovová socha, o níž teď už věděla, že je dílem Alexandera Caldera, jí připomínala podivnou obří lávovou lampu.

„Je to Calder,“ zabručela pro sebe. Takhle tu lidé mluvili o umění. Nic nebylo *od* někoho. Socha byla Calder. Obraz byl Rothko. Dům byl Neutra.

Alex byla opozdilec. Zahájila večer s nejlepšími úmysly, umínala si pohnout s esejem na téma moderní britský román a nechat si dost času, aby se pohodlně dostala na prognostiku. Jenže v čítárně Sterlingovy knihovny usnula s výtiskem románu *Nostromo* v ruce a s nohama opřenýma o trubky topení. Probrala se o půl jedenácté celá vyjevená, po tváři jí tekla slina. Její vylekané „Kurva!“ prásklo do ticha knihovny jako výstřel z brokovnice. Zabořila tvář do šály, hodila si vak přes rameno a pospíchala pryč.

Zkrátila si cestu skrz Commons, pod rotundou, kde byla do mramoru vytesána jména válečných obětí, střežená kamennými postavami – Mírem, Oddaností, Pamětí a Odvahou. Ta poslední na sobě měla jen přilbu a štít a vždycky jí připadala spíš jako striptér než jako truchlící socha. Seběhla po schodech a přes křižovatku College a Grove Street.

Areál dokázal měnit tvář hodinu od hodiny a blok od bloku, Alex pokaždé připadalo, že ho vidí poprvé. Dneska na ni působil jako náměsíčník, zhluboka a pravidelně oddechující. Lidé, které mījela po cestě do budovy Sheffield-Sterling-Strathcona Hall, jí připadali jako uvěznění ve snu, mírné pohledy obraceli k sobě navzájem a prsty v rukavicích svírali kelímky s kouřící kávou. Měla děsivý pocit, že ji vnímají jen jako sen, dívku v tmavém kabátě, která zmizí, jakmile se proberou.

Sheffield-Sterling-Strathcona Hall klimbala taky, třídy byly uzavřeny, chodby osvětleny jen tlumeně, úsporně. Alex vyšla po schodech do patra a uslyšela hluk z jednoho přednáškového sálu. Každý čtvrtční večer se tam promítaly filmy. Na dveřích kolejní ložnice jim visel program, přilepila ho tam Mercy, ale Alex se ho neobtěžovala studovat. Čtvrtky mívala plné.

O zeď vedle dveří do sálu se opíral Tripp Helmuth. Pozdravil Alex ospalým pokývnutím. I ve slabém světle zaznamenala, že má zarudlé oči. Jistě si dal trávu, než sem dneska přišel. Možná proto ho nadřízení lebkouni vykázali na stráž. Nebo se přihlásil sám.

„Jdeš pozdě,“ spustil. „Už začali.“

Alex si ho nevyšimá, ohlédla se přes rameno, jestli je na chodbě prázdná. Trippu Helmuthovi se omlouvat nemusela, působilo by to jako slabost. Vtiskla palec do sotva viditelné škvíry v obložení. Stěna se měla otvírat hladce, ale pokaždé se zasekla. Pořádně do ní štouchla ramenem a zapotácela se, když se panel se škubnutím poddal.

„Klídek, bouráku,“ uchechl se Tripp.

Alex za sebou zavřela dveře a potmě se sunula úzkým průcho-dem.

Tripp měl bohužel pravdu. Prognostika už začala. Alex se vplížila do starého operačního sálu, jak nejtíšeji mohla.

Místnost byla bez oken, vmáčknutá mezi přednáškovým sálem a třídou, kterou postgraduální studenti používali pro diskusní skupiny. Byl to zapomenutý pozůstatek staré lékařské školy, která tady v SSS pořádala lekce, než se přestěhovala do vlastních budov. Ředitelé nadace financující Lebku a kosti vstup do místnosti uzavřeli a zamaskovali ho novou paneláží někdy kolem roku 1932. Ta fakta Alex vyčetla ze spisku *Léthé: Odkaz* v době, kdy měla číst *Nostroma*.

Nikdo jí nevěnoval ani jediný pohled. Všechny oči se upíraly na haruspika vedoucího rituál. Úzký obličej měl skrytý pod chirurgickou rouškou, světle modré roucho potřísněné krví. Ruce v latexových rukavicích metodicky probíraly útroby – pacienta? Subjektu? Oběti? Alex si nebyla jistá, jak nazvat toho muže na stole. Ne, oběť

to nebyla. *Má přežít.* Postarat se o to patřilo k její práci. Provede ho bezpečně tímto martyriem a vrátí zpátky na nemocniční oddělení, odkud ho vzali. *Ale co za rok? uvažovala. Co za pět let?*

Podívala se na muže na stole: Michael Reyes. Prostudovala si jeho záznamy před dvěma týdny, když byl vybrán pro rituál. Cípy žaludku měl uchycené ocelovými svorkami a jeho břicho vypadalo jako rozkvetlá kyprá růžová orchidej, bohatá a rudá uprostřed. *Řekněte mi, že se to na něm nepodepíše.* Ale Alex měla na starosti vlastní budoucnost. Reyes to zvládne.

Odvrátila oči, snažila se dýchat nosem, žaludek se jí bouřil a v puse se jí sbíhaly sliny s měděnou příchutí. Viděla už spoustu ošklivých zranění, ale vždycky na mrtvých. Na živé ráně bylo něco mnohem horšího, na lidském těle poutaném k životu jen pravidelným kovovým pípáním monitoru. V kapse měla kandovaný zázvor proti nevolnosti – podle jedné z Darlingtonových rad – ale nedokázala se přimět ho vytáhnout a rozbalit.

Místo toho se zahleděla do neurčita, zatímco haruspik vyvolával řadu čísel a písmen – identifikace cenných papírů a ceny akcií pro společnosti veřejně obchodované na newyorské burze. Později v noci se dostane k burzovnímu trhu NASDAQ, burze Euro-next a k asijským trhům. Alex se neobtěžovala snahou tomu porozumět. Příkazy k nákupu, prodeji nebo držení byly vydávány nesrozumitelnou holandsčinou, jazykem obchodu, první akciové burzy, starého New Yorku a oficiálním jazykem lebkounů. V době založení spolku Lebka a kosti umělo řecky a latinsky příliš mnoho studentů, bylo třeba sáhnout k méně známému jazyku.

„Holandsčina se těžce vyslovuje,“ poučil ji Darlington. „Kromě toho tak měli lebkouni záminku navštívit Amsterdam.“ On sám samozřejmě uměl latinsky, řecky i holandsky. Mluvil i francouzsky,

mandarínskou čínštinou a obstojně portugalsky. Alex právě zahájila semestr španělštiny pro pokročilé. Vzhledem k hodinám na základní škole a směsici babiččiných rčení v latinu čekala, že to zvládne levou zadní. Nepočítala však s takovými věcmi jako konjunktiv. Ale dokázala by se tak například zeptat, jestli by Gloria nechtěla jít zítra večer na diskotéku.

Skrz zeď z promítacího sálu se ozval nápor tlumené palby. Haruspik vzhlédl od slizké růžové kaše tenkého střeva Michaela Reyese, bylo vidět, jak ho to rozčiluje.

Dávají *Zjizvenou tvář*, uvědomila si Alex, když se vzedmula hudba a sbor rozjívěných hlasů unisono zaburácel: „*Chcete si se mnou hrát? Dobře. Chcete tvrdou hru?*“ Publikum skandovalo, jako by to byl kultovní hit *Rocky Horror*. Alex viděla *Zjizvenou tvář* určitě aspoň stokrát, patřila k Lenovým oblíbeným filmům. Dalo se to od něj čekat, miloval všechno tvrdé, jako by se učil, jak se stát gangsterem. Když se u promenády Venice seznámili s Hellie, dívkou s oponou zlatých vlasů rámujících velké modré oči, vzpomněla si Alex okamžitě na ten film a na Michelle Pfeifferovou v saténové košili. Chyběla jen hladká ofina. Ale Alex dneska nechtěla myslet na Hellie, když se ve vzduchu vznášel pach krve. Len a Hellie byli její starý život. Nepatřili do Yale. Na druhou stranu, nepatřila sem ani ona sama.

Přesto byla vděčná za cokoli, co přehlušovalo vlhké čvachtání, s nímž se haruspik probíral vnitřnostmi Michaela Reyese. Co tam vidí? Darlington řekl, že se prognostika neliší od čtení budoucnosti z tarotových karet nebo z hrstky zvířecích kostí. Ale rozhodně to tak nevypadalo. A prognostické údaje zněly naprosto konkrétně. Věštcí mluvili jinak, vágně, konejšivě – *Po někom se ti stýská. V novém roce najdeš štěstí.*

Alex se dívala na lebkouny v hávech a kapucích, shromážděných kolem těla na stole, určený studentík zapisoval předpovědi, které budou předány manažerům hedgingových fondů a soukromým investorům po celém světě, aby se finančně zabezpečili lebkouni a absolventi z jejich řad. Bývalí prezidenti, diplomaté, nejméně jeden ředitel CIA – všichni byli lebkouni. Alex pomyslela na Tonyho Montanu ze *Zjizvené tváře*, jak sedí ve vaně a řeční: *Víš, kde je kapitalismus? V prdeli*. Alex pohlédla na ležící tělo Michaela Reyese. *Co ty o tom víš, Tony*.

Zachytila záblesk pohybu v lavicích nad operační zónou. Sál měl dva vlastní Šedé, vždycky sedávali na stejných místech, jen pár řad od sebe: duševně nemocnou pacientku, jíž byly roku 1926 při hysterektomii odstraněny vaječníky a děloha, za což by zaplatila šest dolarů, kdyby byla přežila. Druhý duch byl student medicíny. Zemřel v opiovém doupu o tisíc mil dál, někdy v osmdesátých letech devatenáctého století, ale vytrvale se sem vracel, sedával na svém starém místě a shlížel na dění dole. Prognostika se v tomto sále prováděla jen čtyřikrát do roka, na počátku každého fiskálního čtvrtletí, ale jemu to zřejmě stačilo.

Darlington s oblibou říkával, že při setkání s duchy je třeba chovat se stejně, jako když člověk jede podzemkou: *Vyhýbat se očnímu kontaktu. Neusmívat se. Nekomunikovat. Jinak nikdy nevíš, co tě bude sledovat domů*.

To se snadněji řekne než udělá, když jediné, na co se jinak dá v sále dívat, je muž hrající si se střevy jiného člověka, jako by to byly kostičky domina.

Vybavila si Darlingtonův šok, když mu došlo, že Alex nejenom vnímá duchy bez pomoci elixíru nebo kouzla, ale navíc je vidí i v barvě. Kupodivu ho to popudilo. Vychutnávala si to.

„V jaké barvě?“ chtěl vědět a sklouzl nohama z konferenčního stolu, těžké černé boty žuchly na lačkovou podlahu salonu Il Bastone.

„Prostě v barvě. Jako vyfocený starým polaroidem. Proč? Co vidíš ty?“

„Vypadají šedí,“ vyštěkl. „Proto se jim tak říká.“

Pokřčila rameny, věděla, že ho tím naštvete ještě víc. „O nic nejde.“

„Tobě ne,“ zabručel a oddusál pryč. Zbytek dne se vztekale potil v posilovně.

Tehdy byla namyšlená, potěšilo ji, že se mu ne všechno daří. Ale teď, když obcházela sál a kontrolovala křídové značky na všech světových stranách, byla jen ustrašená a nepřipravená. Podobně se cítila od té doby, co poprvé vešla do kampusu. Ne, vlastně už předtím. Od té doby, co děkan Sandow usedl vedle jejího nemocničního lůžka, prsty flekatými od nikotinu jí poklepal na pouta na zápěstí a pronesl: „Nabízíme vám jistou příležitost.“ Ale to byla stará Alex. Alex od Hellie a Lena. Alex z Yaleovy univerzity pouta nikdy neměla, nikdy se nezapletla do bitky, nikdy si to nerozdala s cizím chlápkem v koupelně, aby příteli vydělala na sázky. Alex z Yale se probíjela, ale nestěžovala si. Byla to hodná holka, která se snažila všechno zvládnout.

A nedařilo se jí to. Měla sem dorazit dřív, aby dohlédla na kreslení znaků a postarala se, aby byl kruh dobře chráněný. Starší Šedí, jako byli ti ve stupňovitých lavicích sálu, obvykle nedělávali potíže, i když je přitahovala krev. Ale prognostika představovala velkou magii a Alex měla za úkol zajistit, aby lebkouni postupovali podle náležitých procedur a dodržovali opatrnost. Spíš ale jen předstírala, že ví, co dělá. Předchozí noc se biflovala, zkoušela

si zapamatovat správné znaky a velikosti křídy, uhlu a kosti. Sakra, vyrobila si i taháky, a mezi čtením Josepha Conrada se nutila jimi probírat.

Měla za to, že znaky vypadají v pořádku, ale o ochraně toho věděla asi tolik jako o moderním britském románu. Dávala vůbec pozor, když se s Darlingtonem zúčastnila podzimní prognostiky? Kdepak. Soustředila se na cucání zázvoru, ze vši té podivnosti se jí motala hlava, modlila se, aby se neztrapnila a nepozvracela. Myslela si, že má spoustu času na učení, když ji Darlington pověde. Ale v tom se oba spletli.

„*Voorhoofd!*“ zvolal haruspik a záhy k němu přispěchala dívka. Melinda? Miranda? Alex si jméno té zrzky nepamatovala, věděla jen, že patří do ženské kapely jménem Whim 'n Rhythm. Dívka osušila haruspikovi čelo bílým hadříkem a stáhla se zpátky mezi ostatní.

Alex se snažila nehledět na muže na stole, ale oči jí stejně zabloudivly k jeho tváři. *Michael Reyes, osmačtyřicet let, diagnostikovaná paranoidní schizofrenie*. Bude si Reyes na něco z toho pamatovat, až se probere? A když se to pokusí někomu říct, odbudou ho jako blázna? Alex věděla přesně, jaké to je. *Na tom stole jsem mohla ležet já*.

„Lebkouni jsou rádi, když jsou objekty co nejbláznivější,“ svěřil se jí Darlington. „Prý to pomáhá prognostice.“ Zeptala se ho proč a on řekl jen: „Čím bláznivější *victima*, tím blíž k bohu.“

„Je to pravda?“

„*Duše se odhalí jedině v záhadě a šílenství,*“ citoval Thomase Moora. Pak pokrčil rameny. „Jejich bankovní výpisy tvrdí, že ano.“

„A nám to nevadí?“ zamračila se Alex. „Že rozřezávají lidi, aby si některý z nabobů mohl předělat letní sídlo?“

„S rodem Nabobů mě ještě nikdo neseznámil,“ zasmál se. „Ale

treba se jednou dočkám.“ Pak se zarazil, zastavil se, zatvářil se vážně. „Tohle nic nezastaví. Spousta mocných lidí spoléhá na to, co dokážou spolky. Než vznikla Léthé, nikdo je nehlídal. Takže můžeš začít kňourat a protestovat a přijít o stipendium, nebo zůstat tady, dělat svou práci a prospět, jak můžeš.“

Už tehdy ji napadalo, jestli to není jenom část příběhu, jestli Darlingtona neváže k Léthé kromě smyslu pro povinnost i touha vědět *všechno*. Ale tehdy mlčela a mínila mlčet i teď.

Michaela Reyese objevili na jednom z veřejných lůžek v newhavenské nemocnici. Vnějšímu světu se jevil jako každý jiný pacient: tulák, typ, který střídá psychiatrická oddělení, pohotovosti a vězení, občas na léčích, občas ne. Jako nejbližší příbuzný byl uveden bratr v New Jersey, ten podepsal souhlas s provedením rutinního lékařského zákroku na střevech.

O Reyese se starala výhradně sestřička Jean Gatdulová, která sloužila tři noční za sebou. Ani nemrkla, natož aby se bránila, když patrně chybou rozvrhu dostala přiděleny dvě další noční služby. Ten týden si její kolegové mohli, ale taky nemuseli všimnout, že vždycky přichází do práce s velikou taškou. Uvnitř měla malou chladničku, v níž nosila Michaelu Reyesovi jídlo: holubičí srdce pro bystrost, kořen pelargonie a různé hořké bylinky. Gatdulová neměla tušení, co to jídlo způsobuje ani jaký osud čeká Michaela Reyese, stejně jako nevěděla, co se děje s dalšími „speciálními“ pacienty, které ošetřovala. Neměla jasno v tom, pro koho pracuje, stačilo jí, že dvakrát týdně dostane potřebný šek na pokrytí gamblerských dluhů, nasekaných jejím manželem u stolů na blackjack v kasinu Foxwoods.

Alex si nebyla jistá, jestli se jí to jen zdá, nebo opravdu cítí pe-tržel sypanou do Reyesových vnitřností, ale žaludek se jí znovu

varovně zachvěl. Zoufale potřebovala na vzduch, pod vrstvami oblečení se potila. V operačním sále udržovala chlad ventilace nezávislá na zbytku budovy, ale velká přenosná halogenová světla vydávala žár.

Ozvalo se tiché zasténání. Alex sjela pohledem k Reyesovi a hlavou jí bleskla děsivá představa: probere se a zjistí, že je s odhalenými vnitřnostmi přikurtovaný ke stolu, obklopený postavami v kápích. Ale oči měl zavřené, hrud' se mu pravidelně zvedala a klesala. Sténání pokračovalo, sílilo. Možná je tu zle ještě někomu? Ale nikdo z lebkounů na to nevypadal. Tváře jim svítily jako dychtivé měsíce, oči upírali na dění na stole.

Sténání však dál sílilo. Zavál vítr, prohnal se místností a odrazil se od stěn z tmavého dřeva. *Vyhýbat se očnímu kontaktu*, varovala Alex sama sebe. *Jenom se podívej, jestli Šedí* – koukla na ně a měla co dělat, aby leknutím nehekla.

Šedí už nebyli na svých sedadlech.

Opírali se o zábradlí, táhnoucí se kolem operačního prostoru, prsty svírali dřevo, natahovali krky, napínali těla až k samotnému okraji křídového kruhu, jako se zvířata natahují, aby dosáhla k napájedlu.

Nedívej se tam. Byl to Darlingtonův hlas, jeho varování. *Nedívej se pořádně*. Pro Šedého byla hračka vytvořit pouto, spojit se s člověkem. Bylo to tím nebezpečnější, že věděla, co jsou tihle zač. Strašili tady tak dlouho, že celé generace členů Léthé zdokumentovaly jejich minulost. Jen jejich jména byla ze všech materiálů vyškrtuta.

„Pokud neznáš jméno,“ vysvětlil jí Darlington, „nemůžeš na ně myslet a neschází tě to ho vyslovit.“ Jméno znamenalo jistou důvěrnost.

Nedívej se. Ale Darlington tady nebyl.

Přízračná žena byla nahá, bradavky malých prsou svažštěle chladem, zřejmě stejně jako ve chvíli smrti. Zvedla si ruku k otevřené ráně v břicho, s láskou si ji pohladila, jako když žena stydlivě naznačuje, že je v očekávání. Nezašili ji. Druhý Šedý, chlapec – ano, byl to ještě chlapec, hubený a s jemnými rysy – měl na sobě nepadnoucí lahvově zelený kabát a flekaté kalhoty. Šedí vždycky vypadali tak, jak je zastihla smrt. Ale jak tu stáli bok po boku, jeden nahý, jeden oblečený, působili jaksi obscénně.

Všechny svaly v tělech se jim napínaly, oči měli vykulené, zírali s ústy dokořán, ty černé otvory připomínaly jeskyně a právě z nich vycházel ten bezútěšný nárek. Nebylo to vlastně sténání, znělo to ploše a nelidsky. Alex si vzpomněla na vosí hnízdo, které jednou v létě našla v garáži pod máminým bytem ve Studio City, na bezduché hučení hmyzu ve tmě.

Haruspik dál něco odříkával holandsky. Další lebkoun přidržel písaři u úst sklenici vody, zatímco ten nepřetržitě zapisoval. Ve vzduchu se těžce vznášel pach krve, bylinek a výkalů.

Šedí se kousek po kousku nakláněli dopředu, ústa otevřená, široká, jako by se jim vykloubily čelisti. Alex připadalo, že celá místnost vibruje.

Ale neviděl je nikdo jiný než ona.

To proto ji sem Léthe poslala, proto děkan Sandow neochotně udělal tu jedinečnou nabídku dívce v poutech. Alex se přesto rozhlížela, doufala, že to vidí ještě někdo, kdo by jí mohl pomoci.

Couvla o krok, srdce se jí chvělo v hrudi. Šedí bývají poslušní, pomalí, zvláště takhle staří. Aspoň si to dosud myslela. Nebo se k téhle lekcí Darlington ještě nedostal?

Lámala si hlavu, snažila se vzpomenout si na pár zaříkadel, která jí minulý semestr naučil, ochranná kouzla. V nouzové situaci

měla použít slova smrti. Budou fungovat na Šedé v tomhle stavu? Měla si přinést v kapsách sůl, karamely, aby je rozptýlila, cokoliv. *To je základ, ozval se jí v hlavě Darlington. S tím se snadno pracuje.*

Dřevo pod prsty Šedých se začínalo ohýbat a skřípat. Teď už vzhlédla ta zrzka z kapely a dívala se, odkud to zní.

Zábradlí se mělo každou chvíli zlomit. Znamení byla zřejmě napsaná nesprávně, kruh ochrany nevydrží. Alex se rozhlédla na obě strany na nepoužitelné lebkouny v jejich hávech. Být tu Darlington, zůstal by a bojoval, udržel Šedé v šachu a Reyese v bezpečí.

Halogenová světla ztemněla a zase se rozzářila.

„Do hajzlu s tebou, Darlintoně,“ zamumlala Alex tiše a už se obracela na patě a chystala se utéct.

Bum.

Místnost se otrásla. Alex se zapotácela. Haruspik a ostatní lebkouni na ni pohlédli a zamračili se.

Bum.

Zvuk něčeho, co se sem žene z jiného světa. Něčeho velkého. Něčeho, co by se sem nemělo vpouštět.

„Náš Dante je nalitý?“ zabručel haruspik.

Bum.

Alex se nadechla a chystala se zaječet, aby utekli, než povolí to, co tu věc zadržuje.

Vtom sténání utichlo, naprosto umlklo, jako by ho někdo uza-vřel do lahve. Monitor zapípal. Světla se rozhučela.

Šedí byli zpátky na svých místech, nevšimli si jeden druhého, nevšimli si jí.

Alex se pod kabátem lepila blůza na tělo, byla propocená, cítila na kůži vlastní kyselý pach. Halogenová světla dál bíle žhnula.

Operační prostor pulsoval žářem jako orgán zalitý krví. Lebkouni zírali. Vedle v sále skončil film a šly titulky.

Alex pohlédla na místo, kde Šedí svírali zábradlí. Kolem se válely rozsypané bílé třísky dřeva jako kukuřičná vlákna.

„Pardon,“ hlesla Alex, podlomila se jí kolena a vyzvracela se na kamennou podlahu.

Když Michaela Reyese konečně zašili, byly skoro tři ráno. Haruspik a většina ostatních lebkounů odešla už pár hodin předtím, aby ze sebe spláchli rituál a připravili se na slavnost, která se potáhne dlouho přes svítání.

Haruspik se možná sveze na sedadlo ze smetanové kůže v černém voze a zamíří přímo do New Yorku, nebo zůstane na slavnost a vybere si někoho ze svolných začínajících studentů, studentek, nebo obojích. Alex se dozvěděla, že „vyhovět“ haruspikovi se považuje za čest, a pomyslela si, že je-li člověk v dost velkém rauši, může mu to tak připadat. Jinak to samozřejmě působilo jako otročení člověku, který platí účty.

Ta zrzka – jmenovala se Miranda, jak se ukázalo, jako v Shakespearově *Bouři* – pomohla Alex uklidit zvratky. Byla k ní milá a Alex se málem styděla, že si nepamatovala její jméno.

Reyese z budovy vyvezli na nosítkách, obaleného zahalovacími kouzly, aby vypadal jako elektronika v ochranných plastových obalech. To byla nejriskantnější část celého nočního úsilí, co se týkalo bezpečí spolku. Lebkouni vlastně nevynikali v ničem jiném než v prognostice a členové spolku Rukopis samozřejmě neměli zájem dělit se o své umění. Magie poutající Reyesovy závoje kolísala s každým nárazem, nosítka se zjevovala a zase mizela, bylo znát zrádné blikání a pípání zdravotnického zařízení a ventilátoru.

Kdyby někdo přistoupil blíž, aby se pořádně podíval, cože to vezou chodbou, měli by lebkouni vážný malér – Alex ale pochybovala, že by se z něho nedovedli vyplatit.

Jakmile se Reyes vrátí na oddělení, zajde ho zkontrolovat a za týden znovu, aby se přesvědčila, že se hojí bez komplikací. Staly se už případy, že po prognostice došlo k úmrtí, ale od té doby, co byla roku 1898 založena Léthé na sledování ostatních spolků, se to stalo jen jednou. Skupina lebkounů během chvatně naplánovaného nouzového věštění po krachu burzy roku 1929 nešťastnou náhodou zabila jednoho tuláka. Příštích několik let byla prognostika zakázána a lebkounům hrozila ztráta jejich mohutné hrobky z červeného kamene na High Street. „Právě proto existujeme,“ vykládal jí Darlington, když Alex obracela stránky s vypsányými jmény každé *victima* a daty prognostiky v záznamech Léthé. „Jsme pastýři, Sternová.“

Ale zarazil se, když Alex ukázala na vpisek na okraji publikace *Léthé: Odkaz*. „ŽDMT?“

„Žádní další mrtví tuláci,“ povzdechl si.

Takhle tedy vypadala šlechetná mise spolku Léthé. Alex se ale dnes v noci nedokázala cítit moc vznošeně, když scházely jen vteřiny k tomu, aby Michaela Reyese opustila a běžela si zachránit vlastní zadek.

Přetrpěla dlouhou řádku vtípků na vyzvracené kuře a jahodové pendreky Twizzlers a zůstala v místnosti, dokud se podle svého nejlepšího svědomí nepřesvědčila, že zbylí lebkouni provedli náležitou proceduru na očištění prostoru.

Slíbila si, že se sem vrátí a popráší sál kostním prachem. Přípomínky smrti byly nejlepší způsob, jak udržet Šedé v patřičných mezích. Proto jsou hřbitovy nejméně strašidelná místa na světě.

Pomyslela na otevřená ústa duchů, na příšerné hmyzí hučení. Něco se pokoušelo proklesat si cestu do křídového kruhu. Aspoň to tak vypadalo. Šedí – duchové – byli neškodní. Většinou. Stálo je spoustu sil, aby se dokázali zjevit ve smrtelném světě. A projít posledním Závojem, nabýt fyzickou podobu schopnou doteku? Schopnou napáchat nějaké škody? Dokázali by to. Alex dobře věděla, že ano. Ale blížilo se to nemožnému.

Jenže na druhou stranu, v tomhle sále se už odehrály stovky prognostik a ona nikdy neslyšela, že by se nějaký Šedý zhmotnil nebo zasáhl do rituálu. Proč se dneska v noci jejich chování změnilo?

Pokud se změnilo.

Největší dar, jaký Alex dostala od Léthé, nebylo přijetí na Yale a nový začátek, který její minulost vydrhl doztracena. Bylo to pochopení, že duchové, které vídala, opravdu existují a vždycky existovali. Moc dlouho však žila v domněnku, že je blázen, a nedovedla se ho teď jen tak zbavit. Darlington by jí věřil. Vždycky jí věřil. Jenomže Darlington byl pryč.

Ne napořád, říkala si. Za týden, za nového měsíce, ho přivedou domů.

Přejela prsty po polámaném zábradlí a už uvažovala, jak zformuluje hlášení o dnešní prognostice do záznamů spolku Léthé. Děkan Sandow je všechny prohlížel a jí se nechtělo upozorňovat ho na něco neobvyklého. Kromě toho, když si člověk odmyslí bezbranného muže s přeházenými střevy, nic špatného se vlastně nestalo.

Když vyšla z průchodu do chodby, Tripp Helmuth sebou škubl. „Už tam budou hotoví?“

Alex přikývla a zhluboka se nadechla relativně čerstvého vzduchu, dychtivá dostat se konečně ven.

„Hnusný, co?“ ušklíbl se Tripp. „Jestli chceš, dám ti pár tipů, až to sepíšou. Na pomoc se studentskýma půjčkama.“

„Co ty sakra víš o studentských půjčkách?“ Vyletělo to z ní, než se stačila zarazit. Darlingtonovi by se to nelíbilo. Alex měla být slušná, odtažitá, diplomatická. A každopádně pokrytecká. Léthé se postará, aby absolvovala beze stínu pochybnosti – pokud se jí povede přečkat čtyři roky zkoušek, esejů a nocí jako tahle.

Tripp zvedl ruce, že se vzdává. Stísněně se zasmál. „No tak, já chci jen zapadnout.“ Tripp patřil do týmu jachtařů, lebkoun třetí generace, aristokrat a stipendista, čistokrevný zlatý retrívr – přihlouplý, atraktivní a drahý. Byl pomačkaný a růžolící jako zdravé nemluvně, pleť pod pískovými vlasy měl pořád ještě opálenou z nějakého ostrova, kde trávil zimní prázdniny. Vyzařoval uvolněnost člověka, který na tom vždycky byl a bude dobře, mladíka tisíce druhých šancí. „Všechno dobrý?“ zeptal se dychtivě.

„Dobrý,“ odpověděla Alex, i když na tom vůbec nebyla dobře. Pořád cítila dozvuky toho hučivého sténání, naplňovaly jí plíce, drnčely jí v lebce. „Jenom tam bylo dusno.“

„Jo?“ zeptal se Tripp, ochotný se přátelit. „Možná jsem to ještě vyhrál, trčet celou noc tady venku.“ Neznělo to, že by tomu sám věřil.

„Co se ti stalo s rukou?“ Alex viděla, jak mu zpod větrovky couhá kus obvazu.

Vyhrnul si rukáv a odhalil kus mastného celofánu, přilepeného zevnitř na předloktí. „S klukama jsme se dneska nechali tetovat.“

Alex se podívala zblízka: neparující se buldok vylézající z velkého modrého písmene Y. Chlapácký ekvivalent dívčího *Nejkámošky až do smrti!*

„Hezký,“ zalhala.

„Ty máš taky něco takovýho?“ Přejel jí ospalým pohledem, pokoušel se prohlédnout vrstvy oblečení. Připomněl jí ztracence potulující se kolem jejího bývalého squatu, přejíždějící jí prsty po klíčních kostech, bicepsech, po vytetovaných liniích. *A co znamená tohle?*

„Ne. Já na to nejsem.“ Alex si omotala šálu kolem krku. „Zítra zkontroluju Reyese na oddělení.“

„Hm? Jo, jasně. A kde je vůbec Darlington? Už hodil všecku kurevskou práci na krk tobě?“

Tripp Alex snášel, snažil se být s ní kamarád, protože chtěl být zadobře s každým, koho potkal, ale Darlingtona měl upřímně rád.

„Ve Španělsku,“ řekla, protože to měla nařízeno říkat.

„Fajn. Vyříd' mu *buenos días*.“

Kdyby Alex mohla Darlingtonovi něco říct, bylo by to *Vrať se*. Řekla by to anglicky i španělsky. Rozkazovacím způsobem.

„*Adiós*,“ utrousila k Trippovi. „Užij si oslavu.“

Jakmile vyšla z budovy, stáhla si rukavice, rozbalila dva lepka-
vé kousky zázvoru a hodila si je do pusy. Unavovalo ji myslet na Darlingtona, ale vůně zázvoru, jeho teplo v krku jí ho připomněly ještě víc. V duchu viděla jeho dlouhé tělo roztažené před jedním z mohutných krbů v Black Elmu. Sundal si boty, nechal ponožky schnout na římse. Ležel na zádech s očima zavřenýma, hlavou složenou v kolébce paží, kroutil prsty v rytmu hudby linoucí se pokojem. Byla to nějaká klasika, kterou Alex neznala, se spoustou lesních rohů, a důrazně se zařezávala do vzduchu v pokoji.

Alex seděla na zemi vedle něj, rukama si objímala kolena, zády se tiskla ke staré pohovce, pokoušela se vypadat uvolněně a nezírat mu na nohy. Vypadaly tak *nahé*. Černé džínsy si vyhrnul, aby ho jejich vlhko nechladilo na kůži, a ona si kvůli těm štíhlým

bílým nohám s chlupatými prsty připadala jaksi nemravně, jako zastydlý zvrhlík, šilící z pohledu na odhalený kotník.

Do hajzlu s tebou, Darlinton. Natáhla si zase rukavice.

Chvíli tam stála ochromená. Měla by se vrátit do spolku Léthé a sepsat zprávu pro děkana Sandowa, ale ve skutečnosti se jí chtělo plácnout sebou na úzkou spodní postel v pokoji, který obývala s Mercy, a co nejvíc se vyspat, než bude muset do školy. V tuhle hodinu by si nemusela vymýšlet výmluvy pro zvědavé spolubydlící. Ale jestli přespí v Léthé, Mercy a Lauren se budou zajímat, kde a s kým strávila noc.

Darlinton jí navrhl, ať si vymyslí nějakého přítele, aby ospravedlnila dlouhé nepřítomnosti a pozdní návraty.

„To bych ale nakonec musela přivést nějakýho kluka, co by na mě obdivně zíral,“ odpověděla Alex zoufale. „Na co ses ty tři roky vymlouval ty?“

Darlinton jen pokrčil rameny. „Moji spolubydlící si mysleli, že hraju.“ Kdyby Alex dokázala ještě víc protočit panenky, dívala by se do vlastní lebky.

„No tak. Řekl jsem jim, že jsem v kapele s nějakými kluky z Connecticutský univerzity a že hodně koncertujeme.“

„Umíš vůbec na něco hrát?“

„Jistě.“

Na cello, na basu, na kytaru, na piano a na cosi zvané al-úd.

S trochou štěstí bude Mercy tvrdě spát, až se Alex vrátí do pokoje. Vklouzne dovnitř, vezme si košík s toaletními potřebami a nepozorovaně se zas vytratí na chodbu. Je to ošidná věc. Pokaždé, když si člověk zahrává se Závojem mezi tímto světem a tím dalším, nalepí se na něj pach podobný elektrickému praskání ozónu po bouřce kombinovaný s hnijící tykví zapomenutou na

okenním parapetu. Když poprvé udělala tu chybu a vrátila se do pokoje neosprchovaná, musela zalhat, že uklouzla a spadla do hromady smetí, aby to vysvětlila. Mercy a Lauren se jí posmívaly ještě celé týdny.

Alex pomyslela na špinavou sprchu na koleji... a pak na to, jak by se ponořila do veliké staré vany na nožičkách v čistounké koupelně v Il Bastone a nakonec se uložila na sloupkovou postel, tak vysokou, že dá práci na ni vylézt. Léthé měla nejspíš bezpečné domy a úkryty po celém univerzitním kampusu, ale Alex знала jen dva, a to Kotec a Il Bastone. Kotec byl blíž její koleji a většine přednášek, ale bylo to jen několik zchátralých pokojů nad obchodem s oděvy, vždycky vybavených pytlíky brambůrků a Darlingtonovými proteinovými tyčinkami, místo, kde se člověk může zastavit a na chvíli si zdřímnout na proleženém gauči. Il Bastone bylo jiné kafe: třípatrový obytný dům asi tak míli od středu kampusu, který sloužil jako sídlo Léthé. Dneska večer tam bude čekat Okulus s rozsvícenými lampami, tácem s čajem, brandy a sendviči. Byla to tradice, i když se Alex možná neobjeví a nevychutná si to. Cenou za ten luxus byla nutnost snášet Okula a ona by dnes urputně mlčenlivou Dawesovou nesnesla. Lepší bude vrátit se do kolejní ložnice v doprovodu pachu z noční práce.

Alex přešla ulici a vydala se skrz rotundu. Dalo jí práci neustále se neohlížet, když myslela na Šedé stojící na okraji kruhu s ústy jako černými jámami, z nichž zněl hmyzí hukot. Co by se stalo, kdyby to zábradlí prasklo, kdyby křídový kruh nevydržel? Co je vyprovokovalo? Měla by dost síly a znalostí na to, aby je zadržela? *Pasa punto, pasa mundo.*

Přitáhla si kabát k tělu, zabořila tvář do šály, až vlna vlhla dechem. Pospíchala zpátky kolem Beineckeovy knihovny.

„Kdybys tam uvízla při požáru, zamkne tě to a vyčerpá se odtamtud všechn vzduch,“ tvrdila Lauren. „Aby se ochránily knihy.“

Alex věděla, že je to pitomost. Darlington jí to řekl. Znal pravdu o té budově, o všech jejích tvářích, věděl, že byla postavena podle platónského ideálu (budova je chrám), za zachování stejných poměrů, jaké užívají někteří sazeči u stránek (budova je kniha), že její mramor byl vytěžen ve Vermontu (budova je památník). Vstup vybuodovali tak, aby mohla vejít jen jedna osoba, aby procházela otočnými dveřmi jako prosebník. Pamatovala si, jak si Darlington navlékl bílé rukavice pro manipulaci se vzácnými rukopisy a dlouhými prsty s úctou spočinul na stránce. Stejným způsobem Len nakládal s penězi.

V Beineckeově knihovně byl pokoj, skrytý v... nemohla si vzpomenout, ve kterém patře. A i kdyby ano, nešla by tam. Neměla kuráž sestoupit do patia, nakreslit prsty na okno tajný znak, vejít potmě. To místo bylo Darlingtonovi drahé. Neexistovala kouzelnější prostora. A neexistoval kout, kde by se víc cítila jako podvodnice.

Sáhla po telefonu, aby zkontrolovala čas. Doufala, že není moc po třetí. Pokud se stačí umýt a dostat do postele do čtyř, pořád ještě urve poctivé tři a půl hodiny, než bude muset vstát a vydat se zase přes kampus na španělštinu. Tyhle výpočty prováděla každý večer, každou chvíli. Kolik času na práci? Kolik času na odpočinek? Nikdy se jí pořádně nepodařilo to dodržet. Taktak vyšla, napínala rozpočet, vždycky jí něco chybělo, přepadala ji panika, táhla se jí v patách.

Alex se podívala na zářící displej a zaklela. Byl plný zpráv. Kvůli prognostice si vypnula zvuk a zapoměla ho zase zapnout.

Všechny zprávy byly od jediné osoby. Od Okula, Pamily Dawesové, postgraduální studentky, která udržovala rezidence Léthé a sloužila jim jako asistentka výzkumu. Pamela neboli *Pammie*, ale tak jí říkal jen Darlington.

Zavolej.

Zavolej.

Zavolej.

Zprávy došly přesně patnáct minut po sobě. Buď se Dawesová řídila nějakým protokolem, nebo byla ještě nervóznější, než by Alex čekala.

Zvažovala, že to bude prostě ignorovat. Ale byla čtvrtční noc, kdy se scházely spolky, a to znamenalo, že se nejspíš někde něco podělalo. Možná ze sebe ti proměnliví idioti z Vlčí hlavy udělali stádo buvolů a udupali skupinu studentů vycházejících z koleje Branford.

Zašla za jeden ze sloupů podpírajících Beineckeovu knihovnu, aby se schovala před větrem, a vyfukala číslo.

Dawesová to zvedla po prvním zazvonění. „Tady Okulus.“

„Tady Dante,“ odpověděla Alex a připadala si jako osel. Ona byla Dante. Darlington byl Vergilius. Takhle měla Léthé pracovat, dokud Alex nepostoupí do posledního ročníku, nepřevezme titul Vergilia a nezačne učit nějakého nováčka. Když jí Darlington prozrazoval jejich krycí jména – mluvil o nich jako o „úřadech“ – předstírala, že ten vtip pochopila, kývala a opětovala jeho úsměv. Později si to vyhledala a zjistila, že Vergilius byl Dantův průvodce peklem. Plýtvat na ni humorem spolku Léthé bylo jako házet perly sviním.

„U tělocvičny Paynea Whitneyho leží tělo,“ oznámila Dawesová. „Centurio je na místě.“

„Tělo,“ opakovala Alex a napadlo ji, jestli je to únavou, že nerozumí běžné lidské řeči.

„Ano.“

„Jako že mrtvý tělo?“

„A-a-no.“ Dawesová se pokoušela mluvit klidně, ale dech se v ní tajil a to prosté slůvko se protáhlo na tři slabiky.

Alex se opřela zády o sloup, chlad kamene jí prostupoval kabátem, cítila, jak jí projíždí nápor vzteklého adrenalinu.

Děláš si ze mě srandu? Takhle se chtěla zeptat. Tak to na ni působilo. Že si z ní dělá prdel. Z ní, z té divné holky, která si mluvila pro sebe, která tak zoufale toužila po kamarádech, že souhlasila, když ji svého času Sarah McKinneyová poprosila: „Sejdeš se se mnou po škole v Tres Muchachos? Chci zkusit, jestli se domluvíš s mou babičkou. Často jsme tam chodily a mně se po ní moc stýská.“ Z holky, která stála před nejodpornější mexickou restaurací v nejodpornější zóně fast foodů ve Valley úplně sama, až musela zavolat mámě, jestli by ji nevyzvedla, protože nikdo nepřišel. Samozřejmě že nikdo nepřišel.

Tohle je doopravdy, připomněla si. A Pamela Dawesová byla hodně věci, ale rozhodně nebyla kráva jako Sarah McKinneyová.

Což znamenalo, že je někdo mrtvý.

A ona s tím má něco udělat?

„Ehm, byla to nehoda?“

„Nejspíš vražda.“ Dawesová to řekla, jako by přesně na tuhle otázku čekala.

„Dobře,“ hlesla Alex, protože nevěděla, jak jinak reagovat.

„Dobře,“ opakovala Dawesová rozpačitě. Pronesla svou velkou větu a byla připravena stáhnout se ze scény.

Alex ukončila hovor a stála tam v bezútěšném větrném tichu

prázdného náměstí. Zapomněla nejmíň polovinu toho, co se ji Darlington pokoušel naučit, než zmizel, ale nic o vraždách mezi tím rozhodně nebylo.

Nevěděla proč. Pokud mají jít společně do pekla, vražda je dobré místo, odkud začít.

Minulý podzim

Daniel Arlington se pyšnil tím, že je připraven na všechno, ale kdyby měl popsat Alex Sternovou, zvolil by slova „nevítané překvapení“. Napadala ho spousta dalších výrazů, ale žádný nebyl slušný, a Darlington se vždycky snažil o zdvořilost. Kdyby ho byli vychovávali rodiče – diletantský otec a povrchní, ale geniální matka – možná by měl jiné priority, jenže vyrůstal s dědečkem, Danielem Taborem Arlingtonem III. A ten věřil, že se většina problémů dá vyřešit skotskou se spoustou ledu a dokonalými manýry.

Jeho děda nikdy nepotkal Galaxy Sternovou.

Darlington vyhledal Alexin pokoj v přízemí koleje Vanderbilt v jednom horkém depresivním dnu první týden v září. Mohl počkat, až přijde sama na Orange Street a ohlásí se spolku, ale když byl sám prvák, navštívila ho jeho mentorka, jedinečná Michelle Alameddineová, jeho Vergilius, přímo v pokoji ve starém kampusu, aby ho uvedla do Yale a do záhad spolku Léthé. Darlington si umínil dělat věci náležitě, i když všechno kolem téhle Galaxy Sternové začalo špatně.

Nevybral si ji za svého Danta. Vlastně ho už svou samotnou existencí obrala o něco, na co se těšil po celé tři roky služby u Léthé: o chvíli, kdy obdaruje někoho nového prací, již miluje, kdy nějaké duši, která si to zaslouží, ale nemá o ničem tušení, rozlouskne obyčejný svět a ukáže, co se skrývá za ním. Sotva před pár měsíci si přivezl krabice plné žádostí nastupujících studentů a uložil je do velkého pokoje v Black Elmu, opojený vzrušením, odhodlaný pročitst nebo aspoň prohlédnout všech víc než osmnáct set složek, než předá své doporučení absolventům spolku Léthé. Bude poctivý, otevřený všemu, důkladný a nakonec vybere dvacet kandidátů pro roli Danta. Léthé prověří jejich zázemí, zdravotní rizika, známky duševních problémů a finanční zranitelnosti a padne konečné rozhodnutí.

Darlington si naplánoval, kolik žádostí musí projít každý den, aby mu zůstala dopoledne volná na práci v areálu a odpoledne na zaměstnání v Peabodyho muzeu. Toho dne v červenci byl v rozvrhu popředu – u žádosti číslo 324: Mackenzie Hofferová, absolutních 800 bodů z jazyku, 720 matematika, devět oborových zkoušek ve třetím ročníku, blog o tapisérii z Bayeux vedený v angličtině a francouzštině. Připadala mu slibná, dokud se nedostal k jejímu eseji, v němž se přirovnávala k Emily Dickinsonové. Darlington právě odhodil její složku na hromadu NE, když mu zavolal děkan Sandow a oznámil, že hledání je u konce. Kandidáta našli. Absolventi se na něm shodli jednomyslně.

Darlington se chtěl bránit. Sakra, měl sto chutí něco rozmlátit. Místo toho srovnal kupičku složek a zeptal se: „Kdo je to? Mám tu před sebou všechny materiály.“

„Její složku nemáte. Ona o to nežádala. Ani nedodělala střední školu.“ Než se Darlington stačil rozhořčeně ozvat, Sandow dodal: „Danieli, ona vidí Šedé.“

Darlington se zarazil s rukou na složce Mackenzie Hofferové (dvě léta strávená u neziskovky Habitat for Humanity). Nebylo to jen tím oslovením, které Sandow málokdy používal. *Ona vidí Šedé*. Jediný způsob, jak mohli živí vidět mrtvé, bylo vypít Orozcerio, nekonečně složitý elixír, jehož namíchání si žádalo dokonalé umění a soustředění. Pokusil se o to sám v sedmnácti letech, ještě než se vůbec doslechl o Léthé, když jen doufal, že tenhle svět je něco víc, než ho nutili věřit. Skončil na pohotovosti, dva dny krvácel z uší a z očí.

„Povedlo se jí připravit elixír?“ vyhrkl uchváceně a – musel si přiznat – i trochu žárlivě.

Následovalo ticho, tak dlouhé, že Darlington stačil zhasnout lampu na dědečkově psacím stole a vyjít na zadní verandu Black Elmu. Odtamtud viděl domy, svažující se po Edgewood Avenue ke kampusu, a daleko za nimi záliv Long Island. Všechna půda až k Central Avenue kdysi patřila k Black Elmu, ale byla po kouskách rozprodána, jak se ztenčovalo bohatství Arlingtonů. Zbýl jen dům, jeho růžové zahrady a poničené bludiště na kraji lesa – a zůstal jen on sám, aby o to pečoval a uvedl to zpátky do života. Padal soumrak, dlouhé pomalé letní stmívání se spoustou komárů a záblesky světlušek. Zahlédl otazník Cosmova bílého ocasu, jak se kocour kradl vysokou trávou za nějakou drobnou kořistí.

„Žádný elixír v tom není,“ odpověděl Sandow. „Ona je prostě vidí sama od sebe.“

„Páni,“ vydechl Darlington. Sledoval drozda, bez valného nadšení klovajícího do rozbité základny toho, co býval obelisk s fontánou. Neměl na to co říct. Léthé sice byla založena ke sledování aktivit tajných spolků Yale, její druhotným úkolem ale bylo odhalovat záhady nacházející se za Závojem. Dlouhá léta dokumentovali

příběhy lidí, kteří vídali přízraky, v některých případech potvrzené případy, jindy jen pouhé pověsti. Takže pokud výbor objevil dívku, která dokáže tyhle věci, pokud si ji zavážou... No, pak je rozhodnuto. Moc rád se s ní seznámí.

Měl sto chutí se namazat.

„Nemám z toho o nic větší radost než vy,“ pokračoval Sandow. „Ale víte, v jaké jsme pozici. Tohle je pro Léthé důležitý rok. Potřebujeme, aby byli všichni spokojeni.“ Léthé byla odpovědná za dohled na spolky Závoje, ale zároveň na nich záviselo její financování. Tohle byl rok obnovování smluv a spolky fungovaly bez nehod už tak dlouho, až se začínaly ozývat názory, že by snad nemusely dál sahat do pokladnic a podporovat Léthé. „Pošlu vám její materiály. Není to ten Dante, v jakého jsme možná doufali, ale pokuste se na to dívat bez předsudků.“

„Jistě,“ odvětil Darlington, protože se to na džentlmena slušelo. „Jistěže ano.“

Snažil se. I poté, co si přečetl její složku, i poté, co sledoval rozhovor mezi ní a Sandowem, nahraný v nemocnici ve Van Nuys v Kalifornii, slyšel její chraplavý hlas, znějící jako poškozená flétna. Našli ji nahou a v kómatu na místě zločinu. Ležela vedle dívky, která neměla tolik štěstí a nepřežila fentanyl, který si obě vzaly. Celé to bylo nepředstavitelně bídné a smutné, snažil se ji litovat. Jeho Dante, dívka, které daruje klíče do tajného světa, je kriminálnice, bere drogy, je odpadlík, nezáleží jí na ničem z toho, co jemu. Ale snažil se.

A stejně ho nic nepřipravilo na šok, který zažil, když ji uviděl v tom omšelém pokoji ve Vanderbiltu. Místnost to byla malá, ale s vysokým stropem, se třemi velkými okny vedoucími do oblouku dvora a se dvěma úzkými dveřmi do ložnic. Vládl tam chaos

provázející nastěhovávání prvků: krabice na zemi, žádný pořádný nábytek, jen vratká lampa a obité křeslo přistrčené k dávno nepoužívanému krbu. Svalnatá blondýnka v krátkých běžeckých kalhotách – hádal, že Lauren (nejspíš budoucí studentka medicíny, slušné studijní výsledky, kapitánka týmu pozemního hokeje na soukromé střední ve Filadelfii) – právě stavěla falešně starožitný gramofon na římsu u okenního sedátka a vedle něj plastovou bedýnku s deskami. Křeslo bylo nejspíš taky její, přivezené stěhovacím vozem z okresu Bucks do New Havenu. Anna Breenová (Huntsville v Texasu, stipendium STEM, vedoucí pěveckého sboru) seděla na podlaze a pokoušela se sestavit něco, co vypadalo jako polička na knihy. Tohle byla dívka, jaká nikdy nezapadne. Skončí v pěveckém sboru nebo se možná začne angažovat v kostele. Rozhodně nebude flámovat se svými spolubydlícími.

Z ložnice se vystrachaly další dvě dívky, nemotorně vlekly erární stůl.

„Musíte to dávat sem?“ zeptala se Anna mrzutě.

„Potřebujeme víc místa,“ odsekla dívka v květovaných šatech, o níž Darlington věděl, že je to Mercy Zhaová (piano, 800 bodů matematika, 800 jazyk, oceněné eseje o Rabelaisovi a bizarní, ale podmanivé srovnání pasáže z *Hluku a vřavy* s úryvkem o hrušni v *Canterburských povídkách*, které si vysloužilo pozornost na katedře angličtiny v Yale i v Princetonu).

A pak Galaxy Sternová (bez maturity, bez závěrečných zkoušek, bez jakýchkoli valných úspěchů kromě toho, že přežila vlastní mizérii), vynořila se z temné ložnice, oblečená v triku s dlouhým rukávem a černých džínsech, naprosto nevhodně do toho horka, v hubených pažích balancovala konec stolu. Sandowovo nekvalitní video zachytilo mastné rovné prameny jejích černých

vlasů, ale ne přísně rovnou pěšinku ve středu, předvedlo prázdné oči, ale ne jejich temnou inkoustovou barvu. Vypadala podvyživená, klíční kosti se jí pod látkou trika rýsovaly jako vykřičníky. Byla příliš uhlazená, málem kluzká, ani ne tak rusalka nořící se z vod, spíš vodní nymfa se zuby jako dýky.

Nebo se možná jen potřebuje najíst a pořádně se vyspat.

No dobrá, Sternová. Tak se do toho pustíme.

Darlington zaklepal na dveře a s přátelivým úsměvem od ucha k uchu vešel do pokoje, zatímco dívky stavěly stůl do rohu. „Alex! Tvá máma mi řekla, že se na tebe mám zajít podívat. To jsem já, Darlington.“

Na okamžik se tvářila nechápavě, snad i vyplašeně, ale pak opětovala jeho úsměv. „Čau! Já tě hned nepoznala.“

Dobře. Je přizpůsobivá.

„Prosím představit!“ žádala Lauren a hodnotila ho zaujatým pohledem. Z bedny vytáhla desku *A Day at the Races* od Queenů.

Podal jí ruku. „Jsem Darlington, Alexin bratranec.“

„Jseš taky v JE?“ zajímala se Lauren.

Darlington si pamatoval ten bezdůvodný pocit loajality. Na začátku roku byli všichni nastupující prváci rozdělení do rezidenčních kolejí, kde budou jíst a nakonec i spát, až coby druháci opustí starý kampus. Nakoupí si šály v barvách svých kolejí, naučí se kolejni pokřiky a hesla. Alex patřila do Léthé stejně jako Darlington, ale byla přidělena ke koleji Jonathana Edwardse, pojmenované po kazateli, který dštil oheň a síru.

„Já jsem v Davenportu,“ odpověděl. „Ale nebydlím v kampusu.“ Život v Davenportu se mu zamlouval – jídelní sň, rozlehlý travnatý dvůr. Jenže se mu nelíbilo, že rodinné sídlo Black Elm zůstává prázdné, a peníze ušetřené za pokoj a stravu stačily na

napravení vodní pohromy, která minulé jaro postihla plesový sál. A navíc, Cosmo měl rád společnost.

„Máš auto?“ vyzvídala Lauren.

Mercy se zasmála. „Bože můj, ty jsi zvědavá.“

Lauren pokrčila rameny. „Jak jinak se dostaneme do Ikey? Potřebujeme gauč.“ Ona bude vůdce tohoto společenství, ona bude určovat, na které večírky se půjde, ona je donutí uspořádat pijatiku o Halloweenu.

„Pardon,“ usmál se omluvně. „Nemůžu vás tam zavézt. Aspoň ne dneska.“ Ani jindy. „A potřebuju vám ukrást Alex.“

Alex si otřela dlaně o džínsy. „Snažíme se tu zabydlet,“ pronesla váhavě a snad i s nadějí. Všiml si koláčů potu pod jejími pažemi.

„Slíbilas to,“ zamrkal na ni. „A víš, jak moje máma bere rodinný záležitosti.“

Uviděl záblesk vzdoru v temných očích, ale řekla jen: „Tak jo.“

„Dáš nám prachy na ten gauč?“ zeptala se Lauren Alex a hrubě zastrčila Queeny zpátky do bedny. Doufal, že to není původní deska.

„Jasně.“ Alex se obrátila k Darlingtonovi. „Teta Eileen říkala, že mi gauč zacáluje, vid’?“

Darlingtonova matka se jmenovala Harper a on pochyboval, že vůbec kdy slyšela výraz Ikea. „Vážně?“

Alex si založila ruce na prsou. „Jasan.“

Darlington vytáhl ze zadní kapsy peněženku a z ní tři sta dolarů. Podal je Alex a ta je předala Lauren. „Nezapomeň jí napsat a poděkovat.“

„Jo, bez obav,“ kývla Alex. „Já vím, že si na to potrpí.“

Když kráčeli přes trávník starého kampusu a nechali za sebou červené cihlové věžičky a cimbuří Vanderbiltu, řekl Darlington: „Visíš mi tři stovky. Nemíním ti kupovat gauč.“

„Ty si to můžeš dovolit,“ odpálkovala ho Alex chladně. „Vidím, že patříš do zazobaný strany rodiny, bratránku.“

„Potřebovala jsi krytí, proč za mnou budeš tak často chodit.“

„Blbost. Zkoušel jsi mě.“

„To je můj úkol.“

„Já myslela, že tvůj úkol je mě učit. To není to samý.“

Aspoň že není hloupá. „To je fakt. Ale návštěvy drahé tetičky Eileen vysvětlí, proč se občas vrátíš pozdě.“

„Jak pozdě?“

Zaslechl v tom obavy. Je to opatrnost, nebo lenost? „Kolik ti toho řekl děkan Sandow?“

„Nic moc.“ Odtáhla si tričko od těla, pokoušela se ochladit.

„Proč se oblíkáš takhle?“ Nechtěl se ptát, ale vypadala, že jí není příjemně – v černém triku Henley zapnutém až po krk, s koláči potu šířícími se zpod paží – a vůbec se to sem nehodilo. Dívka, která umí tak hladce lhát, by měla mít větší smysl pro ochranné krytí.

Alex si ho změřila úkosem. „Jsem prostě skromná.“

Na to neměl Darlington odpověď, a tak ukázal na jednu ze dvou stejných budov z červených cihel u cesty. „Tohle je nejstarší budova v kampusu.“

„Nevypadá staře.“

„Je dobře udržovaná. Ale málem nepřežila. Lidi si mysleli, že kazí vzhled starého kampusu, a chtěli ji strhnout.“

„A proč to neudělali?“

„Oficiálně díky záchranné kampani, ale pravda je, že Léthé zjistila, že tím domem vede žíla.“

„Co?“

„Spirituální žíla. Byl součástí starého vázacího rituálu k udržení bezpečí kampusu.“ Zahnuli doprava a vydali se po stezce k falešné

středověké padací mříži Phelpsovy brány. „Takhle dřív vypadala celá kolej. Domky z červených cihel. Koloniální styl. Podobný Harvardu. A pak, po občanské válce, vyrostly zdi. Teď už je tak postavená většina kampusu, řada pevností, se zdmi a branami, jako hrad.“

Dokonalým příkladem toho byl starý kampus, masivní nádvoří s tyčícími se kamennými ubytovnami kolem velkého dvora, kropenatého sluncem procházejícím skrz koruny stromů, přístupného všem – dokud nepadne noc a brány se nezavrou.

„Proč?“ chtěla vědět Alex.

„Aby tam nemohla lůza. Z války se vrátili do New Havenu vojáci, většina nebyla ženatá, spouště jim z toho bojování přeskočilo. A přišla taky vlna imigrantů. Irové, Italové, osvobození otroci, všichni, kdo hledali práci v továrnách. Yale o tyhle lidi nestálo.“

Alex se zasmála.

„Na tom je něco k smíchu?“ zeptal se.

Ohlédla se na svou kolej. „Mercy je původem Číňanka. Vedle bydlí holka z Nigérie. A já, pouliční směska. Stejně jsme se sem dostaly. Nakonec.“

„Po dlouhém pomalém obléhání.“ Slovo *pouliční směska* působilo jako nebezpečná provokace. Podíval se na její černé vlasy, černé oči, olivový tón pleti. Mohla by být Řekyně. Mexičanka. „Židovská matka, o otci ani zmínka, ale jistě jsi nějakého měla?“

„Nepoznala jsem ho.“

Rád by věděl víc, ale nemínil na ni tlačit. „Všichni máme nějaká bílá místa.“ Dostali se k Phelpsově bráně, mohutnému klenu-tému průchodu vedoucímu na College Street, pryč od relativního bezpečí starého kampusu. Nechtěl se nechat rozptýlit. Měl před sebou dlouhou cestu, doslova i přeneseně. „Tohle je newhavenský Green,“ vysvětloval cestou po jedné z kamenných stezek. „Když

založili kolonii, tady postavili modlitebnu. Město mělo být něco jako nový ráj, založené mezi dvěma řekami jako Tigris a Eufrat.“

Alex se zamračila. „Proč je tu tolik kostelů?“

Na Greenu byly tři, dva z nich málem dvojčata v klasicistním slohu, třetí novogotická perla.

„Tohle město má kostel skoro pro každý blok domů. Nebo mívalo. Některé se už zavírají. Lidi tam nechodí.“

„Ty chodíš?“

„A ty?“

„Ne.“

„Ano, já chodím,“ odpověděl. „Je to rodinná záležitost.“ Poznání jí v očích náznak odsudku, ale nemusel jí to vysvětlovat. Kostel v neděli, práce v pondělí. Tak to chodilo u Arlingtonů. Když bylo Darlingtonovi třináct a bránil se, že bude klidně riskovat boží hněv a pospí si, chytil ho jeho osmdesátiletý děda za ucho a vytáhl z postele. „Mně je jedno, čemu věříš,“ obul se do něj. „Pracující člověk věří v boha a čeká od nás totéž, takže pohni zadkem, obleč se a mazej do kostelní lavice, než ti ho zmaluju.“ Darlington tedy šel. A chodil dál i po dědově smrti.

„Tady stával první kostel města a první hřbitov. Je to zdroj veliké síly.“

„Jo... jasně.“

Všiml si, že se uvolnila v ramenou. Její krok se změnil. Vypadala o něco míň jako někdo, kdo se chystá dát ránu.

Odhodlal se k otázce a snažil se, aby nezněla moc dychtivě. „Co vidíš?“ Neodpověděla. „Já vím, co dokážeš. Není to žádné tajemství.“

Alex pořád upírala pohled do dálky, jako by ji to nezajímalo. „Je tu prázdná, to je všechno. Kolem hřbitovů a tak toho nikdy moc nevidím.“

A tak. Darlington se rozhlédl, ale viděl jen to, co by viděl každý. Studenty, lidi zaměstnané v soudní budově nebo v řadě obchodů kolem Chapel Street, jak se vyhřívají na slunci v polední pauze.

Věděl, že stezky, které jakoby náhodně přetínají Green, byly rozvrženy skupinou svobodných zednářů ve snaze uklidnit a udržet mrtvé, když se hřbitov přestěhoval o pár bloků dál. Věděl, že při pohledu seshora se jasně rýsuje jejich růžice – či pentagram, podle toho, koho se člověk zeptal. Znal místo, kde hurikán Sandy vyvrátil Lincolnův dub a odhalil lidskou kostru, vpletenou do kořenů, jedno z mnoha těl, která nebyla přestěhována na hřbitov na Grove Street. Viděl město jinak, protože ho znal a jeho znalost nebyla jen tak náhodná. Bylo to zbožnění. Ale ani láska k městu nezajistila, aby viděl Šedé. Bez Orozceria, další dávky ze zlatého tyglíku. Otrásl se. Pokaždé hrozilo riziko, možnost, že tělo řekne *dost* a jedna z ledvin prostě selže.

„Dává to smysl, že je tu nevidíš,“ uznal. „Jsou věci, které je přítáhnou na pohřebiště a hřbitovy, ale v zásadě se jim vyhýbají.“

To ji zaujalo. V očích jí zajiskřil ryzí zájem, první známka něčeho jiného než opatrné odtažitosti. „Proč?“

„Šedí milují život a všechno, co jim připomíná, že žili. Sůl, cukr, pot. Rvačky a souložení a slzy a krev a lidská dramata.“

„Já myslela, že je sůl odpuzuje.“

Darlington povytáhl obočí. „To jsi viděla v televizi?“

„Byl bys radši, kdybych ti řekla, že jsem to zjistila z nějaké prastaré knihy?“

„Vlastně ano.“

„Tak to máš smůlu.“

„Sůl je očišťovač,“ vykládal, když přecházeli Temple Street, „takže se hodí k zahánění démonů – k mému velikému smutku